

ئەو رۆژەى ماله وەم بە جيهيشت بو مه به ستى چوونه شار

The day I left home for the city

 Lesley Koyi, Ursula Nafula

 Brian Wambi

 Agri Afshin

 3

 كوردى / English

ويستگه ي بچووکي ڀسي گونده که ي ئيمه، قه ره ڀلغ و پر له ڀس بوو.
له سر زهويه که شتي زوري لي بوو که ده بوايه څر کرلېن. تڼگري
شوفيره گن به دهنگي به رزځوي نه و شويندنهين ده گوت که ڀسه گن بوي
ده چوون.

...

The small bus stop in my village was busy with people and overloaded buses. On the ground were even more things to load. Touts were shouting the names where their buses were going.

گویم له دهنگی ښاگردشوفیریک بوو که هواری ده کرد: “نتر! نتر! بهره و روژنوا!” نه وه نه وچسه بوو که من ده بوايه سواری بم.

...

“City! City! Going west!” I heard a tout shouting.
That was the bus I needed to catch.

ئەوچىسى بۇ ئىش دەچوو خەرىك بوو پر بى، بەلام خەلكە كە ھەرچىلېن بە
يەكتىرەو دەھ بۇ ئەوھى بېنە ژوور و سوار بن. ھەندىك چىرەگنى خۇلېن
خستەئو سندووقى ژىرچىسە كە. ھەندىكىشىن ھىلچىنەئوچىسە كە و لەسەر
رەفەى ژوورەوھىن دلا.

...

The city bus was almost full, but more people were still pushing to get on. Some packed their luggage under the bus. Others put theirs on the racks inside.

گه شتیره نوپيه گن بليتە گننن به توندى لەڤو دەستين گرتوو و لەڤو ڤسه
قه ره ڤلغه که دا به دواى شوينن ڤکدا ده گه ڤان که له سه رى دانیشن. ئەو
ژڤانهى که مندالى چکۆلەين پى بوو، هه و ڤين دەدا شوينن ڤکى گونجو بو
مندالە گننن دروست بکه ن بو گه شته دووره که.

...

New passengers clutched their tickets as they
looked for somewhere to sit in the crowded bus.
Women with young children made them
comfortable for the long journey.

من به زۆر شوینی خۆم له ته نیشته په نجه ره یه که وه کرده وه. ئەو
که سه ی له ته نیشته منه وه دانیشته بوو، کیسه یه کی لایلۆنی سه وزی به
توندی له هه ده ستدا گرتبوو. ئەو نه عله کی کۆنی له پێدا بوو، چکه تیکی
کۆنی له بهردا بوو، ئەو په شوک بێر بوو.

...

I squeezed in next to a window. The person sitting next to me was holding tightly to a green plastic bag. He wore old sandals, a worn out coat, and he looked nervous.

تههنتی دهره وهی ږسه که م کرد و زانیم خه ریکه دئییه که م به جی دئلم.
ئه و جیگیه ی که تییدا گه وره ببووم. من ده چوومه تهریکی گه وره.

...

I looked outside the bus and realised that I was
leaving my village, the place where I had grown up.
I was going to the big city.

هه موو كه لوپه له گن ډر کران و گه شتیره گنیش له شوینه گنیش دانیشن.
ده ستفرۆشه گن هیشا به ډله په ستو ده هته ډوسه كه، بو ئه وهی
شته گنیش به گه شتیره گن بفرۆشن. هه مووین ډوی ئه و شنهین ده گوت
کرد كه بو فرۆشتن پیچن بوو. من پیمو ابوو ئه و و نهی گویم لیوون،
زور سهیر بوون.

...

The loading was completed and all passengers were seated. Hawkers still pushed their way into the bus to sell their goods to the passengers. Everyone was shouting the names of what was available for sale. The words sounded funny to me.

هه نديك له گه شتيره گن خوار دنه وهين كړي، هه نديكيشين چهره ساتين
كړي و ده ستين به خوار دن كرد. ئه وان ه ي پرهين نه بوو، وه كوو من، ته ندي
ته ساتين ده كرد.

...

A few passengers bought drinks, others bought
small snacks and began to chew. Those who did not
have any money, like me, just watched.

ئەو جموجۆلانى بە لېدانی ھۆرنى چىسە كۆلپىن پى ھت، كە ئەو ھ
ھەژەيەك بوو بۇ ئەو ھى كە ئىمە ھەدەين بۇ رۆيشتىن. ھەگىرد شوفىرىك
ھواری كىرد كە دەستفرۆشەگىن دەپى بىرۆنە دەرهو ھ.

...

These activities were interrupted by the hooting of the bus, a sign that we were ready to leave. The tout yelled at the hawkers to get out.

دهستفروۆشهگن پلین به یه کتره وه څو ئه وهی له پسه که بچنه خواره وه.
هه ندیکین بقی پرهگن به گه شتیرهگن دایه وه. هه ندیکیشین له کۆلایی
کت هه ولین دا شتی زیتر بفرۆشن.

...

Hawkers pushed each other to make their way out of the bus. Some gave back change to the travellers. Others made last minute attempts to sell more items.

کاتیك كه ډسه كه ویستگه كه ی به جیټیشت، من له په نجره وه ته هښتی
دهره وه م کرد. بیرم له وه ده کرده وه که ځی جرړیکی دیکه ده توانم بو
گونه که م بگه ریښه وه.

...

As the bus left the bus stop, I stared out of the window. I wondered if I would ever go back to my village again.

هه چى سه فه ره كه به ره و پيشه وه ده چوو هه وای ئو پسه كه زور گهر متر
ده بوو. من چوه گنم داخست و به و هیوايه ی خه وم لی بکه ویت.

...

As the journey progressed, the inside of the bus got very hot. I closed my eyes hoping to sleep.

به لأم بیرم هه ر له لای هله وه بوو. هئی دایکم سه لامه ت ده بی؟ هئی ده توانم
هیچ قزانجیك له که رویشکه گنم بکه م؟ هئی براکه م له بیری ده بی داره
دهواکنم هئو بدات؟

...

But my mind drifted back home. Will my mother be safe? Will my rabbits fetch any money? Will my brother remember to water my tree seedlings?

له ریځه توانیم نیوی ئه و جیځیځه ی ندره گوره که له بهر بکه م که همم لیی
دهژی. له بهر خووه قسه م کردن، هلا خه وم لیکه وت.

...

On the way, I memorised the name of the place
where my uncle lived in the big city. I was still
mumbling it when I fell asleep.

نۆكتىزمىر دواتر، بە دەنگىكى بەرز وەخە بەر ھەم كەڭى گە شتېرەگەن
دەكرد بۇ گەرانە وە بۇ گوندە كەم. مەنەش چەنە چكۆلە كەم ھەلگرت و لە
پسە كە ھەتمە خوارى.

...

Nine hours later, I woke up with loud banging and calling for passengers going back to my village. I grabbed my small bag and jumped out of the bus.

ئەوچىسى دەگەپايەو بە خىرايى پىر بوو. گىرنگىرىن شت ئىسىد بو من
ئەو بوو كە بە دوای ھلى ھمىدا بگەپىم.

...

The return bus was filling up quickly. Soon it would make its way back east. The most important thing for me now, was to start looking for my uncle's house.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

ئەو رۆژەى ماله وهم به جيهيشت بو مه به ستى چوونه شار

The day I left home for the city

 Lesley Koyi, Ursula Nafula

 Brian Wambi

 Agri Afshin (ckb)

